



Szigetszentmiklósi Járásbíróság

16.P.20.761/2022/14-I.

A dr. Fenyvesi Csilla jogi előadó (1132 Budapest, Váci út 30.) által képviselt **EOS Faktor Magyarország Zártkörűen Működő Részvénytársaság** (1132 Budapest, Váci út 30.) **felperesnek**

a Dr. Tóth Gergő Ügyvédi Iroda (1067 Budapest, Teréz Kft. 7. 4. em. 7., ügyintéző ügyvéd: dr. Tóth Gergő) által képviselt [REDACTED] **alperes** ellen

kölcsöntartozás megfizetése iránt indított perben meghozta a következő

Ítéletet

A bíróság a keresetet elutasítja.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek [REDACTED]- Ft perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, amelyet a Budapest Környéki Törvényszéknek címezve, a Szigetszentmiklósi Járásbíróságnál kell elektronikus úton vagy a nem elektronikus kapcsolat tartó fellebbező fél esetén papíralapon 3 példányban benyújtani.

A másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, kivéve, ha a felek bármelyike tárgyalás tartását kéri, a bíróság azt indokoltnak tartja, vagy tárgyaláson fogatosítható bizonyítást kell lefolytatni. A fellebbező félnek a tárgyalás tartására irányuló kérelmét a fellebbezésében kell előterjesztenie. A fellebbező fél ellenfele a fellebbezés kézbesítésétől számított tizenöt napon belül tárgyalás tartását kérheti.

A felek kérelme alapján sem kell tárgyalást tartani, ha az elsőfokú bíróság ítéletét kötelezően hatályon kívül helyezni, valamint, ha a fellebbezés csak a perköltség viselésére vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték vagy az állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik, a fellebbezés csak a teljesítési határidővel vagy a részletfizetés engedélyezésével, illetve az előzetes végrehajthatósággal kapcsolatos, a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul.

Indokolás

[1] A bíróság a felek nyilatkozatai, az alperes személyes meghallgatása és a csatolt okiratok tartalma alapján az alábbi tényállást állapította meg.

[2] A felperes jogelődje, ez Erste Leasing Eszközfinanszírozási Zrt. (1138 Budapest, Népfürdő u. 24-26.; 2012. december 31. napjától átalakulására tekintettel Erste Bank Hungary Zrt.) mint lízingbeadó és az alperes mint lízingbevevő 2008. április 22. napján [REDACTED] NORE-[REDACTED] azonosítójú, svájci frank alapú lízingszerződést kötöttek (a továbbiakban: lízingszerződés). Az alperes a lízingszerződést egyéni vállalkozóként [REDACTED] kötötte meg. A lízingszerződés nem fogyasztói szerződés. A lízingszerződés részévé váltak az „Általános Szerződési Feltételek Pénzügyi Lízing Szerződésekhez” (a továbbiakban: ÁSzF) megnevezésű okiratban foglaltak.

[3] A lízingszerződés tárgya az [REDACTED] típusú, [REDACTED] alvázszámú gépjármű volt. A felek az alábbi feltételekben állapodtak meg: a gépjármű vételára 4.150.000,- Ft, az induló THM mértéke 19,12%, a lízingdíj teljes összege 6.546.640,- Ft, az induló diszkont kamat mértéke 12,08%, a lízingszerződés futamideje 96 hónap, az induló ügyleti kamat mértéke 16,34%, a kamat összege 2.396.640,- Ft, az első lízingdíj összege 1.150.000,- Ft, a fennmaradó lízingdíjak összege tételenként 56.215,- Ft.

[4] A felperesi jogelőd szerződéses kötelezettségét teljesítette, az alperes megkezdte a lízingdíjak törlesztését. Az alperes 2010. szeptember 21. napján szerződésmódosítási (lízingdíjak átütemezése iránti) kérelmet terjesztett elő, amelyet a felperesi jogelőd nem fogadott el.

[5] A felperesi jogelőd 2011. április 28. napján a lízingszerződés azonnali hatállyal felmondta, a felmondás az alperes részére 2011. augusztus 25. napján szabályszerűen kézbesítésre került. Az alperes a gépjárművet visszaadta a felperesi jogelődnek, aki annak értékesítését követően a befolyt 1.736.000,- Ft vételárat az alperes tartozásába beszámította. A felperesi jogelőd 2012. szeptember 3. napján fizetési felszólítást küldött, amely az alperes részéről 2012. szeptember 25. napján „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza. A felperesi jogelőd 2014. június 20. napján fizetési felszólítást küldött, amely az alperes részére 2014. július 5. napján szabályszerűen kézbesítésre került.

[6] A lízingszerződés vonatkozásában a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény szerinti elszámolásra és forintosításra nem került sor. A felperesi jogelőd és a felperes követelését CHF devizanemben tartotta, és tartja nyilván a mai napig.

[7] A felperesi jogelőd követelését 2015. június 9. napján a felperesre engedményezte, erről az alperest nem értesítették. A felperes 2015. augusztus 4. napján kelt fizetési felszólítást küldött az alperes részére, amely küldemény 2015. szeptember 11. napján „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza.

[8] Az alperes 2020. február 25. napján egyezségi ajánlattal kereste meg a felperesi jogelődöt, aki azt 2010. március 10. napján kelt levelében elutasította. A felperes 2020. május 18. napján fizetési felszólítást küldött az alperesnek, a küldemény az alperes részére 2020. május 27. napján szabályszerűen kézbesítésre került.

[9] A felperes keresetet terjesztett elő az alperes ellen. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 198. § (1) bekezdése alapján fizessen meg részére 3.431.082,- Ft tartozást, ezen összegből 2.297.166,- Ft tőke után 2015. június 20. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeres szorzatával megegyező mértékű késedelmi kamatot. A felperes kereseti követelését jogelődje és az alperes között létrejött lízingszerződésre alapította, amelyből eredő követelést engedményezés útján megszerezte.

[10] Az alperesi védekezésre tekintettel vitatta, hogy a követelés elévült volna. A Kúria Pfv.20.843/2019/13. sz. ítéletre hivatkozással állította, ha a címzett hibája miatt hiúsul meg a kézbesítés, megszakítja az elévülést a fizetési felszólítás. Az alperes az rPtk. 4. § (4) bekezdésében foglaltak szerint felróhatóan járt el, egyben nem életszerű, ha az alperes azért nem veszi át a levelet, mert nem ismeri a címzettet. Az előbbieik okán a 2015. augusztus 4-i fizetési felszólítás alkalmas az elévülés megszakítására. Az elévülést ezt követően az alperes 2020. február 25-i megkeresésével is megszakadt, ugyanis az tartozáselismerésnek minősül. A felperes 2020. május 18. napján kézbesített fizetési felszólítása ismételtén megszakította az elévülést.

[11] Az összecszerűség alperesi vitatásával kapcsolatban fenntartotta, hogy az általa csatolt elszámolásból aggálytalanul megállapítható az alperes tartozása. Nem vitatta, hogy a CHF devizanemben nyilvántartott tartozásról forintalapú kimutatást készített, és az átváltási árfolyam, illetve a tényleges átváltás mibenléte a kimutatásból nem megismerhető, továbbá nem vitatta azt sem, hogy az egyes díjak és költségek alapjául szolgáló díjjegyzékeket és üzletszabályzatokat nem csatolta [14. jkv. 2-3. o.].

[12] A felperes indítványozta igazságügyi szakértő kirendelését az összecszerűség körében csatolt kimutatás és a díjjegyzék, ASzF rendelkezései alapján fennálló kimutatás összehasonlítása érdekében. Indítványozta az alperes 2008-2011-ig terjedő időszakra könyvelési iratainak becsatolását, továbbá jogelődje megkeresését az alperesi befizetések igazolása, az F/9. alatti iratban 2012. évi tételek jogcímének és elszámolásának megjelölése és a svájci frank alapú kimutatás elkészítése érdekében.

[13] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Az alperes állította, hogy fogyasztói lízingszerződés jött létre. A szerződés fogyasztóként kötötte, egyéni vállalkozói adatai csupán azért kerültek feltüntetésre, mert a jövedelmét ilyen módon tudta igazolni. A fogyasztói szerződés okán érvénytelenségi kifogást terjesztett elő, ugyanis az árfolyamkockázatról nem kapott világos és érthető tájékoztatást.

[14] Elévülési kifogást terjesztett elő, ugyanis álláspontja szerint a követelés 2014. július 5. napjához képest számított 5 év elteltével elévült. A Kúria Pfv.20.078/2018/6. sz. határozatára hivatkozással állította, hogy az engedményes felperes által az adós alperes részére megküldött, utóbbi által át nem vett fizetési felszólítás nem alkalmas az elévülés megszakítására. Az alperes egy számára ismeretlen cégtől érkező levélről kapott tájékoztatást, ezt pedig nem vette át.

[15] Az alperes vitatta a követelés összegszerűségét is, álláspontja szerint a felperes által csatolt kimutatásokból nem megállapítható azok jogalapja (mikortól hatályos ÁSZF / üzletszabályzat / hirdetemény alapján számítja követelését), a befizetések jóváírása, az egyes díjtételek jogalapja és összegszerűsége, továbbá a svájci frankban kifejezett tartozás. 2012. november 8. napján 1.455.000,- Ft összegű befizetést tartalmaz a kimutatás, aminek jogcíme nem ismert, 2011. július 27. napján szerződésmódosítási díj szerepel, holott a lízingszerződés már 2011 áprilisában felmondásra került.

[16] A kereset nem alapos.

[17] A bíróság elsőként az elévülési kifogást vizsgálta. Az rPtk. 324. § (1) bekezdése szerint a követelések öt év alatt elévülnek, ha jogszabály másként nem rendelkezik. Az rPtk. 327. § (1) bekezdése szerint a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, a követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá megegyezéssel való módosítása - ideértve az egyezséget is -, végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést.

[18] Az okiratok tartalma alapján megállapítható volt, hogy a követelés elévülése 2014. július 5. napjáig nem következett be, ekkor pedig a szabályszerűen kézbesített fizetési felszólítás az rPtk. 327. § (1) bekezdése alapján megszakította az elévülést. A bíróságnak abban a jogkérdésben kellett állást foglalnia, hogy a 2015. augusztus 4. napján kelt fizetési felszólítás, amelyet a felperes az alperes részére megküldött, aki azt – nem vitás módon – nem vette át, megszakította-e az elévülést.

[19] A felperes által felhívott Pfv.20.843/2019/13. számú ítélet (közzétéve: BH2022. 42.) a perbelitől *lényegesen eltérő tényálláson alapul*: a felperes, perben nem álló harmadik személy és az alperes között jött létre kölcsönszerződés, majd nemfizetés okán a felperes maga küldött fizetési felszólítást az alperesnek, aki részéről az „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza. A Kúria az előbbi tényállás alapulvételével állapította meg, hogy a nyilatkozat megérkezése megállapítható akkor is, ha a felszólítást tartalmazó irat átvétele a címzett hibája miatt hiúsult meg úgy, hogy a küldeményről értesítést kapott, de azt nem vette át [BH2022. 42.]. A peres eljárásban ezzel szemben az alperes éppen azzal védekezett, hogy nem ismerte a fizetési felszólítást tartalmazó küldemény feladóját, a felperest, ezért a számára ismeretlen cégtől érkező levelet – valóban – nem vette át.

[20] A perbelivel lényegét tekintve azonos tényállás mellett meghozott Pfv.20.078/2018/6. sz. ítéletében a Kúria rámutatott arra, hogy az I. rendű alperes *egy általa ismeretlen cégtől érkező levélről* kaphatott tájékoztatást a postától, amely céggel a tudomása szerint nem állt sem szerződéses, sem egyéb jogviszonyban. Nem tudhatta, hogy mi a küldemény tartalma, így *önmagában azáltal, hogy azt nem kereste, nem került bizonyításra a saját hibája, illetve a felelőssége* [Kúria Pfv.20.078/2018/6. [17.] pont]. A perbeli esetben az alperest az engedményezésről nem értesítették, ezért nem lehetett tudomása arról, hogy a felperes a követelés engedményese, ezért nem szegte meg az rPtk. 4. § (1) bekezdése szerinti jóhiszemű joggyakorlásra és együttműködésre való kötelezettségét sem az általa nem ismert felperessel szemben [Kúria Pfv.20.078/2018/6. [18.] pont].

[21] A bíróság a Kúria Pfv.20.843/2019/13. sz. ítéletének elvi tartalmától nem tért el, az abban foglaltak a lényegesen eltérő tényállás miatt nem voltak alkalmazhatók, ezzel szemben a bíróság a Kúria Pfv.20.078/2018/6. sz. ítéletében foglaltakkal egyetértve, azt tekintette

irányadónak a peres eljárás eldöntése szempontjából. Az alperes tehát nem járt el felróhatóan, amikor a fizetési felszólítást 2015 szeptemberében nem vette át, a fizetési felszólítás a címzettel való közlés hiányában nem hatályosult, ezért az elévülés megszakítására az rPtk. 327. § (1) bekezdése alapján nem került sor. A követelés 2014. július 5. napjához képest számított 5 év elteltével, 2019. július 5. napján elévült, az bírósági úton nem érvényesíthető. A peres eljárás szempontjából az elévülést követően tett alperesi és felperesi nyilatkozatoknak nem volt jelentősége, a már elévült követelés elévülését nyilvánvalóan nem szakíthatták meg.

[22] Önmagában a követelés elévülése okán nem lehetett alapos a felperes keresete, ezért a bíróság csupán megjegyzi az alábbiakat.

[23] Az alperes érvelésével szemben a perbeli lízingszerződés *nem fogyasztói szerződés*. A lízingszerződés ****-gal jelölt részét „Csak egyéni vállalkozó esetében kell kitölteni”. Ezek a részek a perbeli lízingszerződés esetében kitöltésre kerültek, mégpedig az alperes egyéni vállalkozói adataival. Semmilyen módon nem bizonyította azon nyilatkozatát, hogy ezek csupán jövedelmének igazolásához voltak szükségesek. Nyilatkozata ellentétes az okirat tartalmával, ugyanis abban nem hiteligénylés és ezzel kapcsolatban jövedelemigazolás szerepelt, hanem maga a megkötött lízingszerződés, a lízingbevevő jövedelme pedig megemlítésre sem került. A hitelbírálat nyilvánvalóan megelőzi a lízingszerződés megkötését, a jövedelemigazolás pedig előbbihez szükséges, ezzel szemben egyéni vállalkozói adatai a lízingszerződésben, nem pedig a hitelbírálat bármely iratában szerepeltek. A bíróság külön utal arra, hogy a 2010. szeptember 21. napján kelt szerződésmódosítás iránti kérelmet az alperes *egyéni céggként*, nem pedig magánszemélyként töltötte ki, e körülmény pedig – az alperes szavahihetőségét is megkérdőjelezve – egyértelműen alátámasztja azt, hogy a lízingszerződést nem fogyasztóként, hanem egyéni vállalkozóként kötötte meg.

[24] Fogyasztói szerződés hiányában az árfolyamkockázati tájékoztatással kapcsolatos érvénytelenség kérdése fel sem merülhetett, ezért ezt a bíróság érdemben nem vizsgálta. Az érvényes lízingszerződés alapján a felperes érdeke volt követelése jogalapjának ésösszecszerűségének vizsgálata.

[25] A bíróság a további írásbeli perfelvétel során végzett anyagi pervezetés körében a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 237. § (4) bekezdése szerint nyilatkozattételre hívta fel a felperest. A bíróság 6. sz. végzése 7-9. pontjában részletesen meghatározta azokat a kérdéseket, amelyek körében a felperes tényállítása hiányos illetve ellentmondásos, továbbá a felperes perfelvételi nyilatkozat nem terjed ki valamely lényeges tény vonatkozásában a bizonyításra. Előbbi esetben a részletes, ellentmondásoktól mentes tartozáskimutatás, utóbbi esetben pedig az alapul szolgáló üzletszabályzat, hirdetmény, általános szerződési feltételek csatolása volt a felperes feladata. A felperes a felhívásban foglaltaknak nem tett eleget.

[26] A lízingszerződés felmondását megelőző tartama alatt hatályos üzletszabályzat, hirdetmény, általános szerződési feltételek hiányában – a lízingdíjak összegét meghaladó – egyéb díj- és költségtételek jogalapját ésösszecszerűségét megállapítani nem lehetett. A felperes a követelést svájci frankban tartja nyilván, ezért a kizárólag forintalapon készült kimutatásból a követelésösszecszerűsége nem állapítható meg. Az alperes által kifogásolt egyes tételek jogalapja és megfelelő elszámolása csupán a svájci frank alapú kimutatás megléte esetén lett volna érdemben vizsgálható, ezért ezek külön vizsgálatát a bíróság mellőzte. Az előbbieket összegezve a felperes követelése jogalapját – a lízingdíjakat

megaladóan – nem bizonyította, az összecszerűség körében pedig tényállításait sem terjesztette elő ellentmondásokról mentesen.

[27] A bíróság 6. sz. végzésében foglaltakra tekintettel nem biztosított a perfelvételi tárgyaláson további határidőt a felperes részére nyilatkozattételre vagy bizonyítékok csatolására a Pp. 203. § (2) bekezdése alapján, erre ugyanis – és a Pp. 183. § (5) bekezdésében foglaltakra – a 6. sz. végzésben külön figyelmeztette a felperest. A perfelvételi tárgyalás elhalasztásának a Pp. 192. § (2) bekezdésében foglaltak okán sem volt helye. A bíróság a felperes hiányos és bizonyítatlan tényállításait terhére értékelte megjegyezvén, hogy a kereset elutasításához nem ez, hanem a követelés elévülése vezetett.

[28] A bíróság mellőzte a felperes bizonyítási indítványait elsődlegesen azért, mert kereset elévülésre alapított elutasítása okán szükségtelenek voltak, másodlagosan pedig az alábbiakban kifejtettek szerint.

[29] Az alperes könyvelési anyagának csatolása és a befizetés forrásának feltárása szükségtelen volt, ugyanis a bíróság álláspontja szerint a csatolt iratokból megállapítható, hogy a lízingszerződés nem fogyasztói szerződés. A jogelőd megkeresésére a 6. sz. végzésben megállapított – és a felperes kérelmére további 30 nappal meghosszabbított – határidőben a felperesnek lehetősége lett volna, arra vonatkozóan pedig nem merült fel peradat, hogy a felperes megkeresésének a jogelőd nem tett volna eleget. A bíróság itt jegyzi meg, hogy kizárólag a felperes és jogelődje jogviszonyában bír jelentőséggel, ha a jogelőd a szükséges adatokat nem adja meg, a peres eljárást az üzletszerűen követeléskezeléssel foglalkozó felperesnek úgy kell megindítania, hogy valamennyi szükséges információ birtokában van, ennek hiányára a peres eljárásban nem hivatkozhat, és az erre vonatkozó bizonyítási indítványa sem teljesíthető.

[30] A bíróság mellőzte a felperes szakértői bizonyítási indítványát is. A felperes összecszerűség körében nem tett ellentmondásokról mentes tényállítást, és tényállításainak megtételét a szakértő nem pótolhatja. A szakértői bizonyításra csupán a hiánytalanul és ellentmondásmentesen előterjesztett – és az alperes által kellő részletezettséggel vitatott – tényállításai bizonyítása körében kerülhetett volna sor.

[31] A fentieket összegezve a bíróság a keresetet a követelés elévülése miatt utasította el, azonban a felperesi kereset a tényállítások és bizonyítékok fentiekben részletezett hiányossága okán elévülés hiányában, érdemben sem lehetett volna alapos.

[32] A felperesek pervesztes, az alperes pedig pernyertes lett. Az alperes perköltségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § alapján kérte megállapítani. A bíróság 3.431.082,- Ft pertárgyérték alapulvételével az alperesi jogi képviselő ügyvédi munkadíját XXXXXXXXXX Ft összegben állapította meg, áfamentesen, és ennek megfizetésére kötelezte a pervesztes felperest.

[33] A fentiekre tekintettel a bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

[34] Az ítélet elleni fellebbezési jog a Pp. 365. § (2) bekezdés a) pont rendelkezésein alapul.

Dr. Szentkereszty András s.k.
bíró